

„Emlékezzél meg Uram...”

JerSir 3,1-33

JerSir 5,1

Kedves Testvéreim! Az ember életéhez hozzátartozik a szomorúság, a fájdalom. Gondoljunk a betegségre. Ettől is nagyobb fájdalmat jelent egy szerető szív elvesztése. Sokáig gyászoljuk elhunyt szeretteinket s nagyon nehezen tudunk megvigasztalódni.

Az Igében azonban nem ilyen szomorúságról van szó. Jeremiás a nép bűne miatt szomorkodik. Nem Istent teszi felelőssé, hogy a választott nép fogságba esett (Babilónia), hanem tudatosítja a kortársaiban, hogy ők tehetnek erről, mert elhagyták Istent és a bálványoknak hódoltak Ekkor jött Isten büntetése. A nép fogságba került, Babilóniába.

A Jeremiás Siralmai kétségbeesett panasszal kezdődik.

Arról is olvashatunk, hogy Isten a nép engedetlensége és bűnei dacára nem vonja meg jóságát és kegyelmét a néptől. Erről beszél Jeremiás egy csodálatos hitvallásban. (3.rész).

Aztán megtérésre hív a próféta. Arra ösztökéli a népet, hogy forduljanak vissza Istenhez. (5.rész).

Így, mindezek tudatában vizsgáljuk meg a mai Igénket. **„Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat!”** – mondja a próféta. Itt tk. arra emlékezteti a próféta Istent, amit az első négy fejezetben leírt.

Miről is van szó?

Arról a mérhetetlen nagy nyomorúságról, amelybe került a választott nép. És itt nem csak a romos templomról és a romos épületekről van szó, hanem arról a nyomorult élethelyzetről, amelybe a választott nép akkor kerül, amikor elfordul Istentől.

- Nem hallgattak a prófétákra.
- A bálványistenek felé fordultak.
- A bálványistenektől várták a segítséget és a szabadítást.

Ez azonban oda vezetett, hogy elszakadtak Istentől. Odalett minden örömük és nyugodalmuk. Leírhatatlan a nép nyomorúsága! Senki sem védi meg őket! Senki sem oltalmazza meg őket!

Ugyanebbe a helyzetbe került a mi népünk is. Elfordultunk Istentől (kommunizmus). Isten nem védett bennünket. Nem segített minket. Az országot feldarabolták. Az ősi föld, az ország idegenek kezére jutott. Figyeld meg, testvérem, hogy milyen sokan külföldön keresik a boldogulását. Elhagyják az országot az orvosok, a tanítók... Alig van magyar orvos, magyar tanár, és még sorolhatnám... Kínlódunk..., nyomorgunk...

A próféta szemléletes képekben írja le ezt a nyomorúságot. Azt mondja, hogy Isten

- **úgy vezette és járatta őt, hogy sötétségbe jutott,**
- **megfonnyasztotta testét,**
- **összeroncsolta csontjait,**
- **méreggel és fáradtsággal vette körül,**
- **olyan, mintha meghalt volna,**
- **megkötözött, láncra nehéz,**
- **nem hallja meg imádságát,**
- **újtaira gátakat helyezett,**
- **nyilai megsebesítették,**
- **keserűség és ürem van életében,**
- **kizárta lelkét a békességből,**
- **elveszett az ereje és reménysége az Úrban.**

Mégis, mindezek ellenére a próféta a múltba tekint és visszaemlékezik Isten jóságára. Kimondja: **„Az Úr kegyelmessége, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul, nagy a te hűséged.”** – mondja. Vagyis Isten nem szíve szerint szomorítja meg az övéit. A

próféta tudja, hogy Isten kegyelmes és szíve teljes szeretetével fordul majd oda a néphez.

Bízunk kegyelmében. Bízunk megújító hatalmában.

Emlékezzünk csak arra, hogy Ezékiel próféta is erről tesz bizonyosságot. Elmondja a 37. részben, hogy Isten lélekben kiviszi őt egy völgybe, amely tele van emberi csontokkal. Már megszáradtak. Isten felteszi a prófétának a kérdést: Vajon megélednek-e ezek a tetemek? A próféta felelete: Uram Isten, te tudod! Ekkor megbízást kap az Úrtól, hogy prófétáljon, hogy a tetemek meghallják az Úr beszédét.

Ez a mi feladatunk is: Prófétálni, az Úr beszédét, az evangéliumot hirdetni! A látszat ellenére is! Igaz, hogy megszáradt csontokkal vagyunk körülvéve. Olyan emberekkel, akik már meg sem hallják Isten Igéjét. Nem vágnak a templomba. Alig imádkoznak. El vannak foglalva a napi gondokkal, a pénz-kereséssel. Idegen istenek, bálványistenek felé fordulnak. Azt hiszik, hogy tőlük jön a segítség. Megszáradt már a mai világban az emberben minden, ami szép és jó. Alig találunk szeretetet, hitet az emberekben. Élő-halottakként tengetik életüket. Megszáradt csontokként hevernek a családban, a gyülekezetben, az országban.

Nekik kell hirdetni az evangéliumot, az örömmüzenetet, amit a próféta így ad tovább: **„Ímé, én bocsátok ti belétek lelket, hogy megéledjete. És adok reátok inakat, és hozok reátok húst, és bőrrel beborítlak titeket, és adok belétek lelket, hogy megéledjete, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.”** (Ézs 37,5-6). (ezt kifejtteni...)

Istennek fáj, hogy ilyen szomorú, nehéz helyzetben van az ő választott népe. Istennek fáj, hogy mi is ilyen szomorú helyzetben vagyunk. Halódó állapotunkban minden a gyász bűzét lehel. A halál az a gyalázat, az a gúnykacaj, amiről az igében szó van (JerSir5,1).

Visszatérve prédikációm elejére, amikor a gyászról beszéltem, az a legcsodálatosabb, hogy Isten megadja nekünk az elhunyt szeretteinkkel való találkozást, ha az Úrban haltak és halunk meg. Találkozunk hitvesünkkel, szüleinkkel, gyermekeinkkel. Igaz, hogy el kell búcsúzni előbb. Igaz, hogy el kell

temetnünk őket. Ugyanis a testnek vége lesz. Isten szép teremtése elporlad. De..., a lélek az Úrnál van. És Jézus visszajön (Nemsokára advent lesz. Jövő vasárnap advent első vasárnapja lesz). És amikor Jézus visszajön, mindnyájan feltámadunk. És jön az ítélet... Ám, akik hallják, hallgatják az Úr beszédét, az Isten Igéjét, azok már most, itt a földi létben megelevenednek Isten életet teremtő Lelke által, megújulnak, megszentelődnek és nem rettegnek az ítélettől. Hogyan is kérdez a Heidelbergi Káténk?

Kérdés: Mi módon igazulsz meg Isten előtt?

Felelet: Egyedül csak a Jézus Krisztusban való igaz hit által, oly módon, hogy bár lelkiismeretem vádol, hogy Isten minden parancsolata ellen súlyosan vétkeztem, azoknak csak egyikét is soha meg nem tartottam, sőt még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra: mégis Isten az én minden érdemem nélkül egyedül az ő ingyen kegyelméből nekem ajándékozza és tulajdonítja Krisztusnak tökéletes elégtételét, igazságát és szentségét, mintha én soha semmi bűnt nem tettem volna, és semmi bűnöm nem lett volna, sőt mintha én tanúsítottam volna mindazt az engedelmességet, amelyet Krisztus érettem tanúsított, de csak úgy, ha e jótéteményeket hívő szívvel elfogadom.

Nos, ezen áll, vagy bukik az egyes ember és a nép megtartatása!

A próféta Istenhez fordul. A próféta Istent ostromolja: **Emlékezzél meg Uram!** Vagy más fordítás szerint: **Gondolj reánk, Uram!**

És Isten megemlékezik! Isten gondol az emberre! Isten gondol az ő népére. Látta nyomorúságát, gyalázatát. Megindul szíve rajtunk. És küldte egyszülött Fiát, az Úr Jézus Krisztust. Emlékezz csak miképpen megindult Jézus szíve, amikor ott állt Lázár sírjánál. Maga is sírt. Istennek fáj az ő népe nyomorúsága, gyalázata.

Szeretete elkezd munkálkodni. Meghalt szeretteinkre gondolva és az élő halottainkra, meg kell látnunk, hogy Jézus legyőzte a halált. Ő él és jön, hogy magával vigyen bennünket. Így jutunk a Jeremiás siralmi által és a magunk siralmi által az élő Úr közelségébe és átéljük az Ige valóságát, amit Jézus így fogalmazott meg: **Én élek, és ti is élni fogtok!**

Hiszed-e ezt? E nélkül a győzedelmes hit nélkül csak siránkozni tudunk. E nélkül az erős hit nélkül csak kilátástalan jövőre nézünk. Ám, ha nehéz is az életünk és gyalázatban is van részünk, ha gúnykacajjal is van tele ez a világ, a mi Urunk akkor is hatalmas és hatalmát megmutatja nekünk. Jézus Krisztus által életünk van akkor is, ha gyalázatban van részünk és akkor is, ha meg is halunk. **Boldogok (áldottak) a halottak, akik az Úrban halnak meg.** – mondja János az Urat idézve a Jelenések könyvében. És boldogok azok, akik az Úrban élnek és vallják Pál apostollal: **Nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség.** (Fil 1,21).

Az így élő és szolgáló emberek a nehézségek láttán az Úrhoz kiáltanak: **Emlékezzél meg, Uram! Gondolj reánk, Uram!** S meg is tapasztalják az Úr szabadítását!

Nem akarsz ilyen ember lenni?

Ámen.

Biharszentjános, 2016.11.17.

Csomay Árpád.